

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Рев-215/2000
Бања Лука, 26.02.2001. године**

У И М Е Н А Р О Д А

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Бајагић Здравка, као предсједника вијећа, Бајић Петра, Нинић Јанка, Лукић Драгослава и Мрша Смиљане као чланова вијећа, у правној ствари тужиле Б. Љ. из Б. Л., коју заступа Б. А., адвокат из Б. Л., против тужене ЗДП Е. Б. Л., ради заштите права из радног односа, одлучујући о ревизији тужиле против пресуде Окружног суда у Б. Л. Ж-231/99 од 16.03.2000. године, на сједници одржаној 26.02.2001. године донио је

П Р Е С У Д У

Ревизија се одбија.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом Основног суда у Б. Л. Рс-186/96 од 28.09.1999. године одбијен је тужбени захтјев тужиле за поништење рјешења Дисциплинске комисије тужене 985/96 од 25.09.1996. године, о престанку радног односа и одлуке Управног одбора 1266/96 од 21.11.1996. године, као и захтјев за враћање на рад уз накнаду свих примања по основу радног односа.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Б. Л. Ж-231/99 од 16.03.2000. године жалба тужиле се одбила и првостепена пресуда потврдила.

Благовремено изјављеном ревизијом тужиле побија другостепену пресуду због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, са приједлогом да се обје нижестепене пресуде укину и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

Одговор на ревизију није поднесен нити се Републички јавни тужилац изјаснио о поднесеној ревизији.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој парници је захтјев тужиле: 1. да се пониште рјешења Дисциплинске комисије тужене 985/96 од 25.09.1996. године о престанку радног односа код тужене и одлука Управног одбора 1266/96 од 21.11.1996. године којом је потврђено првостепено рјешење; 2. да се врати на раније радно мјесто “исправке обрачуна и баждарења” и 3. да јој се накнаде сва примања по основу радног односа.

Наконведеног поступка нижестепени судови утврдили су слиједеће чињенично стање: 1. да је тужиле са туженом засновала радни однос на неодређено вријеме на радном мјесту “исправке обрачуна и баждарења” и да је тужиле рјешењем Дисциплинске комисије тужене 985/96 од 25.09.1996. године изречена дисциплинска мјера престанка радног односа због теже повреде радне обавезе из члана 53. став 1. тачка 2. Правилника о радним односима тужене која је квалификована као незаконито располагање средствима или повјереним средствима предузећа, којим се себи или другом омогућава прибављање неприпадајуће или незаконите имовинске користи, привилегија и сл. односно наноси штета предузећу; 2. да је против наведеног рјешења поднијела приговор Управном одбору тужене који је одлуком 1266/96 од 21.11.1996. године одбијен као неоснован; 3. да је у дисциплинском поступку утврђено да је тужиле потрошачима

електричне енергије П. А. и М. Д. својеручно извршила попуну уплатнице на износ од 500 динара за П. А. и 600 динара за М. Д. и ове износе присвојила, те уплате за ова лица унијела у терминал компјутера као приход тужене, а да при томе није сачинила извјештај о исправци који се сачињава на документу који потрошач електричне енергије донесе након извршене рекламације утрошка електричне енергије и није обрасце уплатница за наведене потрошаче овјерила штампбиљем тужене, нити је наведене уплате унијела у дневник извршених уплата тужене; 4. да су у дисциплинском поступку тужиљи саопштили повреде које су јој стављене на терет (попунила и наплатила од потрошача 1100 динара, а да није извршила унос уплате у корист предузећа) и да је у поступку изјавила “да не оспорава да је можда наплатила двије уплатнице у износу од 1100 динара и да вјерује да ако је то комисија туженог установила, да је то тачно”; 5. да је тужиља 04.12.1996. године примила другостепено рјешење тужене којим је одбијен приговор против првостепеног рјешења о престанку радног односа и 6. да је 13.12.1996. године првостепеном суду поднијела тужбу за судску заштиту.

Код овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови закључују, да је тужиља радњама наведеним у рјешењу о престанку радног односа починила тежу повреду радне обавезе (незаконитог располагања средствима предузећа) из члана 37. став 1. тачка 2. Закона о радним односима (“Службени гласник Републике Српске” број 25/93, 4/94, 14/94, 15/96, 21/96, 3/97 и 16/98 – даље: ЗРО) и судили тако што су одбили тужбени захтјев тужиље.

Тужиља је у ревизији навела слиједеће приговоре: 1. да су судови пропустили да утврде истинитост чињеница на основу којих је изречена дисциплинска мјера престанка радног односа због чега да је изостала и правилна оцјена законитости изречене дисциплинске мјере; 2. да јој је у дисциплинском поступку онемогућено право на одбрану, јер да јој нису предочени налази Комисије тужене о проузроковању штете; 3. да је предмет требало уступити Основном јавном тужилаштву ако произилази основана сумња да се ради о кривичном дјелу; и 4. да јој је оспорено основно право учешћа синдиката у дисциплинском поступку за чије учествовање је предвиђена казна по члану 67. тачка 9. ЗОО.

Ови приговори ревизије не могу се прихватити.

Истинитост чињеница на основу којих је изречена дисциплинска мјера престанка радног односа нижестепени судови су испитали саслушањем тужиље као станке, те свједока М. Р. којима нису поклонили вјеру и свједока П. Д., П. П., К. Б. и М. В., чијим исказима су повјеровали, па доводећи у вези са осталим изведеним доказима правилно су извели закључак да је дисциплински поступак проведен и да је изречена дисциплинска мјера у складу са одредбом члана 37. став 1. тачка 2. ЗРО.

Из садржине списка дисциплинске комисије како су то судови у поступку испитали произилази да је дисциплински поступак против тужиље покренут на основу захтјева овлаштеног органа туженог, да јој прије рочишта пред дисциплинском комисијом није достављен захтјев за покретање дисциплинског поступка, да су јој у поступку саопштене повреде које јој су стављене на терет, да је у поступку изнијела своју одбрану тако што је изјавила “да не оспорава да је можда наплатила двије уплатнице у износу од 1100 динара” и “да вјерује ако је комисија предузећа то установила да је то тачно”, а тужиља у дисциплинском поступку није ангажовала браниоца и да тужена у току поступка није тражила мишљење синдиката.

Наведене повреде нису учињене, јер су у дисциплинском поступку тужиљи саопштене повреде које су јој стављене на терет и докази на којима се темеље те повреде, а и у поступку омогућили да изнесе своју одбрану, што је она и учинила.

Чињеница да тужиљи уз позив за расправу пред дисциплинским органима није достављен захтјев за покретање дисциплинског поступка сама за себе не утиче на законитост изречене мјере престанка радног односа.

Такође, пропуст дисциплинских органа да затраже мишљење синдиката не може имати за посљедицу поништење дисциплинске мјере, јер се обзиром на околност овог случаја, не би могло очекивати да би оно било позитивно за тужиљу зато што докази на којима се заснива дисциплинска мјера као и њено дјеломично признање упућује да је заиста учинила наведене радње које чине наведену тежу повреду радне обавезе.

А када је у питању дисциплинска одговорност она је самостална и независна од кривичне и других правних одговорности. Зато парнични поступак у коме се оцјењује законитост дисциплинске мјере не зависи од кривичне одговорности, осим у случају доношења осуђујуће

кривичне пресуде која везује парнични суд у погледу постојања кривичног дјела и кривичне одговорности у смислу члана 12. став 3. Закона о парничном поступку, а у овом случају такве одлуке нема.

Не стоје приговори ревизије тужиље да пресуде немају разлога о битним чињеницама и да постоје противријечности између чињеница наведених у образложењу пресуда и самих тих чињеница.

Супротно тврдњама ревизије нижестепени судови дали су ваљане разлоге о одлучним чињеницама при чему дајући у образложењу пресуда разлоге које чињенице важне за одлуку у спору сматрају истинитим и на којим чињеницама заснивају те своје одлуке, које као исправне усваја и овај суд.

Ревизиони приговор тужиље да је у поступку суд одбио да саслуша предсједника дисциплинске комисије тужене К. Ж., да нису презентирани налази комисије за проузроковање штете, да није тачно да је тужила вршила притисак на свједокињу П. Д. да свједочи у њену корист, већ напротив, да је тужена преко својих радника вршила притисак на ову свједокињу да њу терети, да суд није утврдио који су послови и задаци њеног радног мјеста, да није доказано да је њен потпис на обрасцу уплатнице П. А. и да није доказано да је присвојила износ од 500 динара од ове, односе се на правилност утврђеног чињеничног стања које се у смислу одредби члана 385. став 3. Закона о парничном поступку у ревизионом поступку не може оцјењивати нити преиспитивати.

На основу реченог, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка на које ревизија указује, нити она из члана 354. став 2. тачка 10. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а материјално право правилно је примијењено када је одбијен тужбени захтјев тужиље за поништење одлука дисциплинских органа туженог о престанку радног односа, па је стога ревизију тужиље ваљало одбити и примјеном одредби члана 393. Закона о парничном поступку, одлучити као у изреци.

Предсједник вијећа
Бајагић Здравко

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарне
Братић Душанка